

Sygnatura akt VI Ka 729/21

Warszawa, dnia 14 października 2021 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka (spr.)

Sędzia: SO Jacek Matusik

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Adrianna Sadowska

4 przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

5 po rozpoznaniu dnia 14 października 2021 r. w Warszawie

6 sprawy S. M., syna K. i M., ur. (...) w W.

7 oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

8 M. K., syna Z. i A., ur. (...) w N.

9 oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

10 K. K. (2), syna Z. i A., ur. (...) w N.

11 oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk

12 J. K., syna Z. i A., ur. (...) w N.

13 oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 263 § 2 kk

14 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

15 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

16 z dnia 26 kwietnia 2021 r. sygn. akt II K 161/21

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym zasądza: od oskarżonego M. K. na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych: (...) Spółka z o.o., M. B. (1), M. C. i Y. S. kwoty po 210 zł, od oskarżonego J. K. na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych: (...) Spółka z o.o., M. B. (1), M. C. i Y. S. kwoty po 210 zł, od oskarżonego S. M. na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych: (...) Spółka z o.o., M. B. (1), M. C. i Y. S. kwoty po 210 zł i od oskarżonego K. K. (2) na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych: (...) Spółka z o.o., M. B. (1), M. C. i Y. S. kwoty po 210 zł; zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 729/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 26 kwietnia 2021r. sygn. akt II K 161/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.		S. M.	Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną; zachowanie oskarżonego w AŚ jest poprawne;	Informacja z KRK; opinia ZK C.	1666-1667
2.		M. K.	Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną; zachowanie oskarżonego w AŚ jest przeciętne;	Informacja z KRK; opinia z AŚ R.	1672-1674
3		K. K. (2)	Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną; oskarżony ma pozytywną opinię w miejscu zamieszkania;	Informacja z KRK; wywiad środowiskowy	1680- (...)
4.		J. K.	Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną; zachowanie oskarżonego w ZK jest przeciętne;	Informacja z KRK; opinia z ZK P.	1668-1669
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Informacje z KRK	dokumenty wystawione przez uprawniony podmiot, informacje aktualne, nie budzą wątpliwości co do wiarygodności;	
	Opinie z AŚ i ZK	dokumenty sporządzone przez dyrektorów Aresztu Śledczego i Zakładu Karnego, zawiera kompleksową ocenę zachowania oskarżonego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności oraz prognozę kryminologiczną ;	

	Wywiad środowiskowy	wywiad został sporządzony przez kuratora zawodowego, formularz wypełniony prawidłowo, wywiad zawiera wszystkie informacje dotyczące aktualnej sytuacji zawodowej, zdrowotnej i warunków bytowych oskarżonego K. K. (2);	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC			

**ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy oskarżonego S. M.		
1.	Na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk rażąca niewspółmierność orzeczonej kary wymierzonej S. M. w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów polegającą na wymierzeniu kary łącznej 6 (sześciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy rodzaj i natężenie przedmiotowych oraz podmiotowych znamion czynów nie było duże, a stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oddziaływania sankcji karnej wskazują na zasadność wymierzenia kary w niższym wymiarze, która to kara w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno- wychowawcze wobec oskarżonego, bez jednoczesnego nie wzięcia przez Sąd Rejonowy pod uwagę zachowania się oskarżonego po popelnieniu zarzuconych mu czynów, wyrażenia przez niego szczerego żalu, faktu uprzedniej jego niekaralności, a także jego warunków osobistych;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Z zarzutem rażącej niewspółmiernie surowej kary łącznej 6 lat</p>			

i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności,
wymierzonej S.
M. nie można
się zgodzić. Sąd
Rejonowy
wymierzając
kary
jednostkowe w
stopniu
należyтым
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
łagodzące
mające wpływ
na wymiar kary
tj. niekaralność,
przyznanie się
do winy,
okazanie
skruchy i
przeproszenie
pokrzywdzonych,
a także
okoliczności
obciążające
mające wpływ na
wymiar kary tj.
natężenie użytej
przemocy,
rozmiar
wyrządzonej
szkody, wielość
czynów
składających się
na ciąg
przestępstw.

Nie ma zatem
racji obrońca, że
Sąd Rejonowy
nie wziął pod
uwagę
zachowania się
oskarżonego po
popelnieniu
zarzuconych mu
czynów oraz

warunków
osobistych
oskarżonego.

Wskazać należy,
że z uwagi
na podwójny
przedmiot
ochrony
przestępstwa
rozboju, którym
jest z jednej
strony
nienaruszalność
rzeczy, z drugiej
natomiast
nietykalność,
wolność,
zdrowie i życie
osoby, o stopniu
społecznej
szkodliwości
tego
przestępstwa
decyduje od
strony
przedmiotowej
nie tyle wartość
zabranej rzeczy
(ta jest bowiem
często
przypadkowa,
niezależna od
zamiaru
sprawcy,
sięgającego po
prostu po to
co ofiara miała
przy sobie), ile
stopień
zagrożenia dla
zdrowia
napadniętego.
Im bardziej
sprawcy rozboju
przekraczają
próg przemocy
wobec osoby,
który in concreto
niezbędny był do

obezwładnienia
ofiary, tym wyżej
należy ocenić
stopień
społecznej
szkodliwości
poddawanego
prawnokarnemu
wartościowaniu
czynu (por.
wyrok SN z dnia
2 lutego 1995r.
II KRN 198/94,
OSNKW 1995,
nr 5-6 , poz. 33).

Analizując pod
tym kątem
sposób
zachowania
oskarżonego S.
M. należy
podkreślić, że
w przypadku
trzech z
przypisanych
czterech
rozbojów
składających się
na ciąg
przestępstw, to
właśnie
oskarżony jako
pierwszy ze
sprawców
używał
przemocy
poprzez złapanie
każdej z ofiar
od tyłu ręką za
szyję,
przewrócenie na
podłogę, a inny
sprawca w tym
czasie zadawał
uderzenia w
okolice żeber
pokrzywdzonego.
Agresywny
sposób działania

oskarżonego i stałą metodę obezwładniania ofiary przy użyciu chwytu za szyję, widać dokładnie na nagraniach z monitoringu poszczególnych lokali, w których oskarżeni dokonali napadu. Sposób zachowania oskarżonego wskazuje na działanie z premedytacją, w sposób planowany, zdradza determinację i upór w dokonaniu przestępstwa ze względu na powtarzalność schematu dokonania każdego z czterech napadów. Nie ma zatem racji obrońca, że natężenie przedmiotowych oraz podmiotowych znamion czynów nie było duże.

Zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstwa tj. przyznanie się do winy, okazanie skruchy i żalu

oraz
przeproszenie
pokrzywdzonych
rzutuje w
zasadzie na
prognozę jego
przyszłego
zachowania się.
Tym niemniej
okolicznością
negatywną jest
niewątpliwie
dokonywanie
tych
przypisanych
rozbojów pod
wpływem
alkoholu i
narkotyków, do
czego oskarżony
się przyznał i
czym tłumaczył
niepamięć
przebiegu tych
zdarzeń. Alkohol
oraz substancje
odurzające mają
wybitny wpływ
kryminogeny,
osłabiają
hamulce
moralne,
samokrytycyzm,
wzmagają
pewność siebie,
agresywność,
lekceważenie
zagrożeń,
wpływają
ujemnie na
funkcje
intelektualne
(postrzeganie,
rozpoznawanie
bodźców,
myślenie) i
psychomotoryczne
(kierowanie
wykonaniem
czynu), osłabiają

lub eliminują uczucia wyższe. Nietrzeźwość i stan po użyciu narkotyku, które pozostają w związku z popełnionymi przestępstwami, mają istotny wpływ na wymiar kary jako okoliczność obciążająca.

Natomiast rację ma obrońca, że przyznanie się do popełnienia zarzuconych oskarżonemu czynów nastąpiło już podczas pierwszego przesłuchania i przed zapoznaniem się ze zdjęciami i nagraniami monitoringu, co wynika wprost z protokołu pierwszego przesłuchania w toku śledztwa (k.200-201) i notatki urzędowej prokuratora z dnia 20.10.2020r. (k.202), z której wynika, że oskarżony S. M. nie chciał zapoznawać się z materiałami sprawy na wstępnym etapie

śledztwa. Wbrew jednak argumentom obrońcy nie jest to okoliczność mająca przeważające znaczenie dla przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W postawie oskarżonego nie można doszukać się jakiejś szczególnej brutalności, ale sposób użytej przemocy i obezwładniania ofiar podczas napadów, nie stanowi z całą pewnością okoliczności uzasadniającej złagodzenie kary 6 lat pozbawienia wolności wymierzonej za ciąg czterech rozbojów. W ocenie Sądu Okręgowego względnie na społeczne oddziaływanie sankcji karnej nie wskazuje na zasadność wymierzenia kary w niższym wymiarze, która nie spełni celu społecznego oddziaływania ani zadania

represyjno-
wychowawczego
wobec
oskarżonego.
Analizując
właściwości i
warunki
osobiste
oskarżonego
oraz sposób
jego życia przed
popelnieniem
przestępstw
wskazać należy,
że oskarżony
S. M. jest
osobą bardzo
młodą, w dacie
popelnienia
czynów miał
zaledwie 25 lat,
z zawodu jest
mechanikiem
pojazdów
samochodowych,
ale nigdzie nie
pracował,
pozostawał
bezrobotny, bez
dochodów. Nie
posiada nikogo
na utrzymaniu,
jest kawalerem,
co wynika z
danych osobo-
poznawczych
ustalonych przez
policję (k.434)
oraz podanych
przez
oskarżonego do
protokołu
przesłuchania.

Z akt sprawy
wynika, że
oskarżony
nadużywa
alkoholu oraz
zażywa środki

odurzające, a
zatem motywem
działań
oskarżonego
była chęć
zdobycia „łatwo”
pieniędzy.

Z opinii
nadesłanej z ZK
C. (k.1666-1667)
wynika, że
zachowanie
osadzonego jest
poprawne, nie
był karany
dyscyplinarnie
ani nagradzany
regulaminowo.
Oskarżony
pomimo, że nie
był wcześniej
karany to
deklaruje
przynależność
do podkultury
więziennej tzw.
grypsujący. W
gronie
współosadzonych
funkcjonuje
poprawnie.
Wobec
przełożonych
zachowuje
zasady
dyscypliny
formalnej. Karę
odbywa w
systemie
zwykłym i na
chwile obecną
nie jest
zainteresowany
zmianą systemu
odbywania kary.
Został
zakwalifikowany
do nauczania w
(...) i od września

rozpoczął naukę
w liceum
ogólnokształcącym.

Odnosnie
popelnionych
przestępstw jest
krytyczny.

Ogólna ocena
zachowania
oskarżonego w
zakładzie
karnym jest
poprawna.

W ocenie Sądu
Okręgowego
wymierzona
oskarżonemu
przez Sąd I
instancji kara
jednostkowa 6
lat pozbawienia
wolności za ciąg
4 przestępstw
rozboju , z
których każde z
osobna
zagrożone jest
zasadniczą karą
od 2 do 12
lat pozbawienia
wolności, w
żadnym razie nie
nosi znamion
rażącej
surowości.

Wbrew
argumentom
obrońcy nie
można uznać, że
w tej sprawie
zachodzą
przesłanki do
umorzenia
postępowania na
zasadzie art.
62a ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii za

posiadanie środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,12 grama oraz substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości 1,77 grama ujawnione przy oskarżonym.

Niewątpliwie posiadana przez oskarżonego ilość środka odurzającego w postaci marihuany była nieznaczna, skoro była to ilość śladowa (0,12 grama). Natomiast nie można zgodzić się, że 1,77 grama mefedronu było ilością nieznaczną, skoro odczuwalne efekty pojawiają się po zażyciu już 15 mg tej substancji psychotropowej. Ponadto przy ocenie czy ujawniona ilość narkotyku jest nieznaczna należy brać pod uwagę, nie tylko jego wagę, ale też rodzaj narkotyku. Należy

podkreślić, że mefedron wykazuje silne właściwości psychoaktywne, może wywołać ostre stany psychotyczne, a efekty zażycia mefedronu pojawiają się bardzo szybko, a przy tym bardzo silnie uzależnia psychicznie, już jedna dawka wywołuje przymus sięgnięcia po kolejną. Osoba zażywająca ten narkotyk z reguły szybko zatracą się w nałogu i podporządkowuje całe swoje życie zdobywaniu pieniędzy na zakup nowych dawek.

Ujawnienie zatem tej ilości tak silnego narkotyku przy oskarżonym, nawet przeznaczonego na własny użytek, przemawia przeciwko umorzeniu postępowania w trybie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie można również podzielić

argumentacji
obrońcy
odnośnie
niecelowości
orzeczenia kary
za posiadanie
narkotyków
przez
oskarżonego.

Niecelowość
orzeczenia kary
musi być
uzasadniona
okolicznościami
popelnienia
czynu oraz
stopniem jego
społecznej
szkodliwości.

Tymczasem
wyjaśnienia
oskarżonego
wskazują, że
pod wpływem
alkoholu i
środków
odurzających
oskarżony
popelniał 4
przestępstwa
rozboju
składające się na
przypisany ciąg
przestępstw. Z
wyjaśnień
oskarżonego
wynika, że na
skutek
zażywania
narkotyków i
mieszania ich
z alkoholem,
nie pamiętał
przebiegu
zdarzeń i
sposobu swojego
zachowania. W
świetle
wyjaśnień

oskarżonego nie sposób uznać, że ukaranie oskarżonego za posiadanie środka odurzającego i substancji psychotropowej jest niecelowe, skoro zażywanie narkotyków miało bezpośredni związek z popełnianiem przestępstw o znacznej społecznej szkodliwości. Rację ma zatem Sąd Rejonowy, który nie dopatrył się spełnienia przesłanek warunkujących zastosowanie instytucji z art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Kara łączna 6 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności została wymierzona na zasadzie asperacji przy uwzględnieniu stosunkowo odległego związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami.

Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że jedynie kara w tej wysokości jest adekwatna do właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. W ocenie Sądu okoliczności dokonanych 4 rozbojów na pracownikach lokali z automatami do gier i posiadania dwóch rodzajów narkotyków na własny użytek pod wpływem których oskarżony dokonywał rozbojów, a także warunki osobiste oskarżonego nie przemawiają za wymierzeniem wobec niego kary o łagodniejszym wymiarze. Okoliczności tej sprawy, a konkretnie rodzaj, charakter oraz ilość przypisanych oskarżonemu

czynów, nadto sposób ich popełnienia oraz motywacja, która towarzyszyła S. M., nie przemawiają za złagodzeniem kary łącznej pozbawienia wolności, która została orzeczona w środkowym rozmiarze ustawowego zagrożenia. Kara orzeczona w wymiarze zastosowanym przez Sąd Rejonowy wydaje się właściwą reakcją dla zrealizowania celu, jakim kara ma przede wszystkim osiągnąć względem sprawcy przestępstw z użyciem przemocy, a ma ona stanowić adekwatną represję i wdrożyć go w przyszłości do prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie. Sąd odwoławczy nie dostrzegł jakichkolwiek przesłanek racjonalizujących

twierdzenie, że całokształt wymierzonej S. M. represji karnej za przypisane czyny dotknięty jest rażącą surowością.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco

niewspółmierną.
Przesłanka
rażącej
niewspółmierności
kary jest
spełniona tylko
wtedy, gdy na
podstawie
wskazanych
okoliczności
sprawy, które
powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary,
można przyjąć,
że zachodzi
wyraźna różnica
między karą
wymierzoną, a
karą, która
powinna zostać
wymierzona w
wyniku
prawidłowego
zastosowania
dyrektyw
wymiaru kary
przewidzianych
w art. 53
k.k. oraz zasad
ukształtowanych
przez
orzecznictwo
(zob. wyrok SA
we Wrocławiu z
dnia 18 września
2019 r., sygn. akt
II AKA 280/19).

Sytuacja taka,
zdaniem sądu
okręgowego, w
niniejszej
sprawie jednak
nie zachodzi.
Zawarta w
uzasadnieniu
wyroku sądu I
instancji ocena

<p>stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest prawidłowa i zasługuje na aprobatę. Ponadto w odpowiedni sposób zostały uwzględnione elementy, o których mowa w art. 53 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności ewentualnie</p> <p>2. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Wobec niezasadności zarzutu wniosek o zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary łącznej do 4 lat zawarty w apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Brak jest podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.</p>			
Lp.	Zarzuty w apelacji obrońcy oskarżonych J. K., K. K. (2) i M. K.		
1.	Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucam zaskarżonemu wyrokowi wymierzenie kar rażąco surowych,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>wskutek pominięcia w procesie wyrokowania okoliczności świadczących na korzyść oskarżonych, ich sytuacji rodzinnej, sposobu zachowania przed i po czynie, postawy w trakcie trwania postępowania i przeproszenia pokrzywdzonych, co miało wpływ na treść wyroku w zakresie wymierzenia kar rażąco surowych w stosunku do oskarżonych J. K., K. K. (2) i M. K. ;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest niezasadny. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie</p>			

każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a

karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt II AKA 280/19).

Sytuacja taka, zdaniem sądu okręgowego, w niniejszej sprawie jednak nie zachodzi. Zawarta w uzasadnieniu wyroku sądu I instancji ocena stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym J. K., M. K. i K. K. (2) jest prawidłowa i zasługuje na aprobatę. Ponadto w odpowiedni sposób zostały uwzględnione elementy, o których mowa w treści art. 53 k.k.

Wbrew argumentom obrońcy Sąd Rejonowy nie pominął w procesie wyrokowania okoliczności świadczących na korzyść oskarżonych w szczególności sposobu zachowania przed i po czynie, postawy w trakcie postępowania i przeproszenia pokrzywdzonych, co znajduje odzwierciedlenie w uzasadnieniu. Wskazać należy, iż Sąd w należyty sposób uwzględnił te wszystkie okoliczności łagodzące, które miały wpływ na wymiar kary. Nie można jednak podzielić argumentacji obrońcy, że właściwości i warunki osobiste oskarżonych oraz ich postawa w trakcie procesu przemawiają za złagodzeniem kar pozbawienia wolności.

W pierwszej kolejności omówienia wymaga sposób zachowania oskarżonego **J. K.** przed popełnieniem czynów oraz jego właściwości i warunki osobiste.

Oskarżony **J. K.** w czasie czynów miał 28 lat, posiada wykształcenie zawodowe (murarz), przed aresztowaniem pracował dorywczo, ma na utrzymaniu konkubinę i syna w wieku 9 lat.

Analiza informacji o osobie z krajowego rejestru karnego – k.1335, prowadzi do przekonania, że przypisane oskarżonemu występki nie były odosobnionym incydem w jego życiu, o czym m.in. świadczy fakt aż czterokrotnego skazania za przestępstwa przeciwko mieniu. Na uwagę zasługuje zwłaszcza

pierwszy wyrok
skazujący
oskarżonego w
wieku 19 lat, jaki
został wydany
przez Sąd
Rejonowy w
Nowym Dworze
Mazowieckim w
sprawie II K
531/11. J. K.
został skazany
za usiłowanie
rozboju przy
użyciu pistoletu
pneumatycznego
tj. przedmiotu
przypominającego
broń palną
(k.720).

W niniejszej
sprawie
oskarżony
dokonał dwóch
rozbojów z
użyciem
przemocy na
pracownikach
lokali z
automatami do
gry, które zostały
zakwalifikowane
jako ciąg
przestępstw. W
trakcie napadów
to właśnie
oskarżony J. K.
używał wobec
pokrzywdzonych
M. C. i M.
B. (2) przemocy
fizycznej w
postaci
uderzenia w
twarz, okolice
brzucha i żeber.
Obaj
pokrzywdzeni
jednoznacznie

rozpoznali
oskarżonego
jako tego
sprawcę, który
zadawał im
ciosy. Natężanie
przemocy użytej
do
obezwładnienia
ofiar, zwłaszcza
wobec
pokrzywdzonego
M. C. było
znaczne, skoro
pokrzywdzony
doznał obrażeń
ciała w postaci
otarcia skóry w
okolicy lewego
łuku brwiowego,
stłuczenia
tkanek miękkich
klatki piersiowej
i stłuczenia
tkanek miękkich
powłok brzucha,
które
spowodowały
naruszenie
czynności
narządu jego
ciała na okres
nieprzekraczający
7 dni w
rozumieniu art.
157 § 2 k.k. (czyn
III).

Wskazać należy,
że tego ciągu
dwóch
przestępstw z
art. 280 § 1
k.k. oskarżony
dopuścił się
w warunkach
recydywy
określonej w art.
64 § 1 kk, tj. w
ciągu 5 lat od

odbycia kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 531/11 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk, którą odbył w okresie od 25.08.2015r. do 19.04.2017r. (k.722), a zatem w pełni usprawiedliwiony był pogląd Sądu meriti o braku przesłanek do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków z tego skazania, skoro popełnił kolejne dwa rozboje. Orzeczone dotąd wobec oskarżonego kary wolnościowe oraz kary izolacyjne pozbawienia wolności okazały się nieskuteczne. Wobec czego nie ma podstaw do wysnucia wobec niego pozytywnej prognozy na przyszłość, warunkującej

złagodzenie
wymierzonej
kary
pozbawienia
wolności.

Ponadto w
trakcie
przeszukania
miejsca
zamieszkania
oskarżonego
policja
zabezpieczyła
pistolet gazowy
B. mod. N.
P. kal. 9 mm
oraz amunicję
w ilości 46
sztuk nabojów
pistoletowych
alarmowych kal.
9 mm ,
które stanowią
przedmiot
zarzutu z art.
263 § 2
kk. Protokół
ogłędzin i zdjęcia
znalezionych
przedmiotów i
dokumentów
(k.277-297)
potwierdza, że
oskarżony nabył
przedmiotowy
pistolet w dniu
12 października
2020r., czyli już
po dokonaniu
dwóch
przypisanych
rozbojów w
dniach 1 i 2
września 2020r.,
co może
wskazywać na
możliwość
użycia tej broni
w kolejnych

napadach
rabunkowych.

Oskarżony J.
K. od około
10 lat dokonuje
różnego rodzaju
przestępstw, a
zatem w pełni
usprawiedliwiony
był pogląd Sądu
meriti o braku
przesłanek do
postawienia
wobec
oskarżonego
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.

Oskarżony
pomimo
młodego wieku
nie potrafi przez
dłuższy czas
właściwie
funkcjonować w
warunkach
wolnościowych,
wobec czego
nie ma podstaw
do wysnucia
wobec niego
pozytywnej
prognozy na
przyszłość,
warunkującej
złagodzenie
wymierzonej
kary
pozbawienia
wolności.

Argumentacja
obrońcy
dotycząca
sytuacji
rodzinnej
oskarżonego i
dolegliwości
stosowania
tymczasowego

aresztowania w związku z obostrzeniami pandemicznymi, nie zasługuje na uwzględnienie.

Z opinii nadesłanej z ZK P., gdzie oskarżony aktualnie jest osadzony (k.1668-1669) wynika, że przestrzeganie przez osadzonego obowiązujących w ZK porządku i dyscypliny oceniane jest zaledwie jako przeciętne. Został raz nagrodzony regulaminowo za włączenie się w akcję zbierania plastikowych nakrętek. Otrzymał dwa wnioski o wymierzenie kary dyscyplinarnej za nielegalne kontaktowanie się z osobami z zewnątrz, niewłaściwe zachowanie, używanie słów wulgarnych w stosunku do funkcjonariusza SW oraz nieprzestrzeganie porządku wewnętrznego.

Oskarżony deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, nie odnotowano negatywnych zachowań na tym tle. W gronie osadzonych funkcjonuje prawidłowo. Natomiast do przełożonych nie zawsze odnosi się regulaminowo był zarówno nagradzany za przestrzeganie porządku wewnętrznego, ale też kilkanaście razy był karany dyscyplinarnie m.in. za posiadanie pochodnej metaamfetaminy i prowokowanie bójki w celi mieszkalnej, a jego negatywne zachowania skutkowały umieszczeniem w celi izolacyjnej oraz skierowaniem do zakładu karnego typu zamkniętego (k.1550-1551). Prognoza penitencjarna kształtuje się negatywnie z uwagi na zmienne

zachowanie osadzonego. Wobec dotychczasowego trybu życia, jak i popełnionych przestępstw wypowiada się wymijająco. Oskarżony pomimo młodego wieku (obecnie ma 29 lat), jest już osobą zdemoralizowaną, czterokrotnie karaną za przestępstwa przeciwko mieniu. Obecnego ciągu przestępstw rozboju dopuścił się w warunkach recydywy. Ocena zachowania i postawy oskarżonego przez Sąd I instancji jest zatem całkowicie słuszną i zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej. Niewątpliwie brak zaprzestania naruszania porządku prawnego pomimo trzech wyroków skazujących, które zapadły przed datą popełnienia przez

oskarżonego
ciągu
przestępstw w
tej sprawie
(czwarty wyrok
wydany w dniu
22.10.2020r.
przez Sąd we
Włoszech), nie
świadczy o
postępach w
procesie
resocjalizacji i
nie jest żadną
okolicznością
przemawiającą
za złagodzeniem
kary, lecz
świadczy o
demoralizacji
oskarżonego.
Trudno taką
postawę
oskarżonego
premiować w
postaci
łagodzenia kary.

W przypadku
oskarżonego J.
K. prognoza
kryminologiczna
w kontekście
dotychczasowej
linii jego życia
przy czterech
wyrokach
skazujących za
przestępstwa
przeciwko
mieniu nie może
być pozytywna.
Mając na
uwadze
wcześniejszą
karalność
oskarżonego, to
postawa
oskarżonego
jednak nie

wskazuje, by
mogły zostać
osiągnięte cele
kary
pozbawienia
wolności przy
jej znaczącym
złagodzeniu.

Sąd orzekający
należycie
rozważył
dyrektywy
wymiaru kary,
o których mowa
w art. 53
k.k. Oceniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynów
popelnionych
przez
oskarżonego **M.
K.** Sąd
Rejonowy
słusznie
uwzględnił
zamiar, motyw
z niskich
pobudek,
którymi
kierował się
sprawca, rodzaj
zaatakowanego
dobra, sposób
oraz skutki
działania
oskarżonego.
Nadto we
właściwy sposób
przeanalizował
sytuację
oskarżonego i
wziął pod uwagę
tak okoliczności
zaostřejące jak
i łagodzące karę.
Trudno
dopatrzeć się w

sytuacji
procesowej
oskarżonego
innych
okoliczności
łagodzących niż
przyznanie się
do winy,
okazana skrucha
i przeproszenie
pokrzywdzonych
na rozprawie.
W ocenie Sądu
Okręgowego
taką
okolicznością
łagodzącą nie
jest natomiast
poprawne
zachowanie
oskarżonego
przed
osadzeniem i
jego sytuacja
rodzinna oraz
deklaracja
pracodawcy o
zatrudnieniu
oskarżonego po
odbyciu kary.
Oskarżony M.
K. w dacie
popelnienia
czynów miał
30 lat, ma
wykształcenie
podstawowe, z
zawodu jest
hydraulikiem i
przed
osadzeniem był
zatrudniony w
firmie
budowlanej na
stanowisku
montera
instalacji, ma
dwoje dzieci
(10 i 4 lata)
na utrzymaniu

na które jest
zobowiązany
łożyć alimenty.
Z opinii
nadesłanej z AŚ
R. (k.1672-1673)
wynika, że
zachowanie
osadzonego w
warunkach
izolacji należy
określić jako
przeciętne.
Jeden raz był
karany
dyscyplinarnie
za nielegalne
kontakty z
innymi
osadzonymi.
Nagradzany był
jeden raz za
udział w akcjach
charytatywnych
tupu zbieranie
nakrętek oraz
ze względu na
poprawę
zachowania.
Wobec
przełożonych
obecnie stara się
być
regulaminowy i
nie sprawia
problemów
natury
wychowawczej.
Nie jest
uczestnikiem
podkultury
przestępczej. W
gronie
współosadzonych
funkcjonuje
bezkonfliktowo.

Analiza
informacji o
osobie z

krajowego rejestru karnego – k.1331, prowadzi do przekonania, że przypisane oskarżonemu występki nie były odosobnionym incydem w jego życiu, o czym m.in. świadczy fakt dwukrotnego skazania za przestępstwa innego rodzaju tj. przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Oceniając zachowanie oskarżonego podczas napadów na lokale z automatami do gier oraz lokal z urządzeniami służącymi do przeglądania internetu, wskazać należy, że oskarżony nie był sprawcą bezpośrednio używającym przemocy wobec pokrzywdzonych czynami z pkt I, III i IV, ale uczestniczył w obezwładnianiu pokrzywdzonego M. B. (1) (czyn IV), dokonując skrepowania jego rąk przy użyciu taśmy.

Odnosnie zaś czynu z pkt II, to jak wynika z zeznań D. Z. (k.573-574) oskarżony M. K. przytrzymał jej usta ręką oraz przewrócił na podłogę, a drugi sprawca w tym czasie zabrał jej pieniądze i telefon.

Reasumując sąd okręgowy stwierdza, że reakcja prawnokarna sądu rejonowego, wobec zachowania oskarżonego M. K. jest współmierna do okoliczności popełnienia ciągu 4 przestępstw rozboju. Sąd meriti uwzględnił wszystkie aspekty zachowania oskarżonego i ocenił je przez pryzmat, ustanowionych przez ustawodawcę w przepisie art. 53 k.k. kryteriów.

Dokonując wyboru wymiaru kary sąd musi mieć w polu

widzenia
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa, a
zatem względy
prewencji
ogólnej oraz
względędy
wychowawcze
jakie kara ma
osiągnąć wobec
sprawcy. Wbrew
argumentom
skarżącego
przeproszenie
pokrzywdzonych
oraz okazana
skrucha i żal, nie
mają
decydującego
znaczenia, skoro
obowiązkiem
sądu jest
orzeczenie kary
w taki sposób,
by uzyskać efekt
tzw. trafnej
reakcji - in
concreto
dyscyplinarnej.
Dla osiągnięcia
tego efektu
koniecznym jest
uwzględnienie
wszystkich
dyrektyw
wymiaru kary -
prewencji
generalnej,
prewencji
indywidualnej,
stopnia
społecznej
szkodliwości i
stopnia winy,
które mają
jednakową
rangę. Stopień
winy w tym

układzie, stanowi sui generis nieprzekraczalną granicę dla dolegliwości wymierzanej kary, na który wpływają wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem” (vide wyrok SN z dnia 5 marca 2019r. II DSI 13/18).

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała zatem, aby istniała potrzeba zmiany wyroku Sądu Rejonowego. Wielokrotne naruszenie porządku prawnego winno spotkać się z odpowiednią reakcją po stronie organów wymiaru sprawiedliwości. Kara musi być na tyle dolegliwa, aby stanowić wystarczającą przestrożę na przyszłość dla sprawcy i przez

to zapobiec jego powrotowi na drogę przestępstwa, a ponadto czynić zadość zasadzie prewencji ogólnej, która związana jest z potrzebą oddziaływania poprzez wymiar kary na całe społeczeństwo.

Kara wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego uwzględnia wyżej wymienione okoliczności.

Analizując sposób zachowania oskarżonego **K.** **K. (2)** podczas przypisanego mu jednego czynu z art. 280 § 1 k.k. należy podkreślić, że w trakcie zdarzenia oskarżony używał wobec pokrzywdzonego Y. S. przemocy fizycznej i aktywnie próbował obezwładnić pokrzywdzonego, co wynika z zeznań ofiary (k.96-97) oraz oględzin nagrania monitoringu

329-337).

Oskarżony K. K.
(2) był w trakcie
zdarzenia
ubrany w
charakterystyczną
koszulkę w
kolorowe
kwadraty, która
została
zabezpieczona
podczas
przeszukania
miejsca
zamieszkania
oskarżonego (k.
211-213,
419-422).

Sąd Odwoławczy
nie podziela
także zarzutu
nieuwzględnienia
przez Sąd
Rejonowy
postawy
oskarżonego,
który przyznał
się do winy,
okazał skruchę i
przeprosił
pokrzywdzonego.
Postawa
oskarżonego w
toku
postępowania
została w
należyty sposób
uwzględniona
jako okoliczność
łagodząca, a
Sąd wymierzył
przecież
oskarżonemu
karę w dolnych
granicach
zagrożenia.
Przypomnieć
należy, iż czy
przypisany

oskarżonemu
zagrożony jest
karą
pozbawienia
wolności od 2 do
12 lat. W tych
okolicznościach
wymierzenie
oskarżonemu
kary 2 lat
i 3 miesiące
pozbawienia
wolności nie
może zostać
ocenione jako
kara rażąco
niewspółmiernie
surowa. Sąd
Rejonowy w
należyty sposób
uwzględnił
premedytację i
planowy sposób
działania
oskarżonego,
który razem z
dwoma
pozostałymi
sprawcami
wcześniej
obserwował
miejsce
przestępstwa,
gdyż przyszedł
do lokalu z
automatami do
gry tej nocy
dwukrotnie (ok.
godz. 1:30 i
2:00) gdy w
lokalu nie było
innych klientów.

Analizując
sposób życia
przed
popelnieniem
przestępstwa
Sąd Rejonowy
uwzględnił, że

oskarżony K.
K. (2) nie
był wcześniej
karany (k.1332).
Oskarżony w
czasie
popelnienia
czynu miał 26
lat, ma
podstawowe
wykształcenie,
nie uzyskuje
stałych
dochodów, jest
bezrobotny i
nie ma nikogo
na utrzymaniu
(k.447). Z
wywiadu
środowiskowego
(k.1680-1681)
wynika, że
oskarżony
mieszka razem
z rodzicami
i pomaga im
w gospodarstwie
związanym z
produkcją
warzyw oraz w
handlu
hurtowym na
rynku w B..
Oskarżony
posiada prawo
jazdy kat. B oraz
uprawnienia na
operowanie
wózkami
widłowymi.
Oskarżony nie
jest jednak
nigdzie
zatrudniony i
pracuje tylko
dorywczo u
rodziców, nie
posiada
ubezpieczenia
zdrowotnego,

nie osiąga
stałych
dochodów. W
miejscowym
środowisku nie
jest postrzegany
jako osoba
nadużywająca
alkoholu czy
zażywająca
środki
odurzające.
Oskarżony nie
przyjmuje
żadnych leków,
a swój stan
zdrowia ocenia
jako dobry.

Sąd orzekający
należycie
rozważył
dyrektywy
wymiaru kary,
o których mowa
w art. 53
k.k. Oceniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
popelnionego
przez
oskarżonego Sąd
Rejonowy
słusznie
uwzględnił
zamiar, motyw,
którym kierował
się sprawca,
rozmiar
wyrządzonej
szkody, sposób
oraz skutki
działania
oskarżonego.
Nadto we
właściwy sposób
przeanalizował
sytuację

oskarżonego i
wziął pod uwagę
tak okoliczności
zaostżające jak
i łagodzące karę.
Trudno
dopatrzeć się w
sytuacji
procesowej
oskarżonego
innych
okoliczności
łagodzących niż
przyznanie się
do winy,
okazanie żalu,
przeproszenie
pokrzywdzonego
i wcześniejszą
niekaralność.
Nie sposób
jednak ocenić
na ile okazana
skrucha i
przeprosiny
kierowane do
nieobecnego na
rozprawie
pokrzywdzonego
są szczerze, skoro
oskarżony
deklaruje, że nie
pamięta całego
zajścia na skutek
spożytego
alkoholu
(k.693,1300). W
tym miejscu
należy
podkreślić, że
działanie pod
wpływem
alkoholu nie jest
okolicznością
łagodzącą, lecz
negatywną i w
żaden sposób nie
usprawiedliwia
oskarżonego,
gdyż w stan

odurzenia
wprowadził się
w sposób
całkowicie
dobrowolny.

Stan
nietrzeźwości w
trakcie
dokonywania
rozboju nie jest
okolicznością
przemawiającą
za złagodzeniem
kary, lecz
świadczy o
demoralizacji
oskarżonego.

Trudno taką
postawę
oskarżonego
premiować w
postaci
łagodzenia kary
i wymierzenia
kary mieszanej
na podstawie
art. 37b, która
zdaniem Sądu
Okręgowego nie
spełni swojej
funkcji
zapobiegawczej.
Nawet jeśli
prognoza
kryminologiczna
w kontekście
dotychczasowej
linii jego życia
jest pozytywna.

Dokonując
wyboru wymiaru
kary sąd musi
mieć w polu
widzenia
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa, a
zatem względy

prewencji
ogólnej oraz
względy
wychowawcze
jakie kara ma
osiągnąć wobec
sprawcy. Wbrew
argumentom
skarżącego
przeproszenie
pokrzywdzonych
oraz okazana
skrucha i żal, nie
mają
decydującego
znaczenia, skoro
obowiązkiem
sądu jest
orzeczenie kary
w taki sposób,
by uzyskać efekt
tzw. trafnej
reakcji - in
concreto
dyscyplinarnej.
Dla osiągnięcia
tego efektu
koniecznym jest
uwzględnienie
wszystkich
dyrektyw
wymiaru kary -
prewencji
generalnej,
prewencji
indywidualnej,
stopnia
społecznej
szkodliwości i
stopnia winy,
które mają
jednakową
rangę. Stopień
winy w tym
układzie,
stanowi sui
generis
nieprzekraczalną
granice dla
dolegliwości

wymierzonej kary, na którą wpływają wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem” (vide wyrok SN z dnia 5 marca 2019r. II DSI 13/18).

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała zatem, aby istniała potrzeba zmiany wyroku Sądu Rejonowego.

Kara musi być na tyle dolegliwa, aby stanowić wystarczającą przestrożę na przyszłość dla sprawcy i przez to zapobiec jego powrotowi na drogę przestępstwa, a ponadto czynić zadość zasadzie prewencji ogólnej, która związana jest z potrzebą oddziaływania poprzez wymiar kary na całe społeczeństwo.

Kara wymierzona

wyrokiem Sądu Rejonowego uwzględnia wyżej wymienione okoliczności.

Uznać należy, iż postulowany przez skarżącego wniosek o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu K. K. (2) kary mieszanej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności – zdaniem sądu odwoławczego, nie przyniosłby wymiernych efektów resocjalizacyjnych w stosunku do oskarżonego. Dokładna analiza właściwości i warunków osobistych oskarżonego prowadzi do wniosku, że kara 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna i współmierna dla osiągnięcia celów kary.

Wniosek

<p>O zmianę wyroku w części dotyczącej kary co do oskarżonych J. K., K. K. (2) i M. K. poprzez :</p> <ol style="list-style-type: none">1. Wymierzenie J. K. kary łagodniejszej od kary wymierzonej przez Sąd I instancji;2. Wymierzenie M. K. kary łagodniejszej od kary wymierzonej przez Sąd I instancji;3. Wymierzenie K. K. (2) kary mieszanej na podstawie art. 37b k.k., 6 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności;4. Zwolnienie oskarżonych J. K., K. K. (2) i M. K. od ponoszenia kosztów postępowania sądowego na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym w całości, przez wzgląd na ich trudną sytuację	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--

finansową i osobistą.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutu wniosek zawarty w apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1.wyrok w zaskarżonej części utrzymany w mocy;		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Apelacje mają charakter czysto polemiczny, a postawione tezy o rażącej niewspółmierności orzeczonych kar wobec oskarżonych J. K., M. K., K. K. (2) i S. M., oparte są w sposób niedopuszczalny tylko o część materiału dowodowego, z pominięciem tej o zupełnie innej wymowie. Sąd Rejonowy w sposób wystarczająco dokładny wykazał w pisemnym uzasadnieniu dlaczego wymierzył oskarżonym kary pozbawienia wolności we</p>		

<p>wskazanej wysokości. Sąd Odwoławczy podziela w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Wbrew argumentom orzeczone kary – w swym całokształcie – uwzględniają wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k. Są więc karami adekwatnymi i sprawiedliwymi, czyli karami, które bilansują zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	Na mocy art. 624 § 1 kpk -brak stałych dochodów przemawia za zwolnieniem oskarżonych J. K., M. K. i S. M. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym. Natomiast wobec treści art. 636 § 1 kpk wobec	

	niewzględnienia apelacji obrońców Sąd Odwoławczy obciążył oskarżonych kosztami procesu poniesionymi przez oskarżycieli pośilkowych w związku z ustanowieniem pełnomocnika i jego udziałem w rozprawie apelacyjnej.
7. PODPIS	
SSO Anna Zawadka SSO Jacek Matusik SSO Remigiusz Pawłowski	